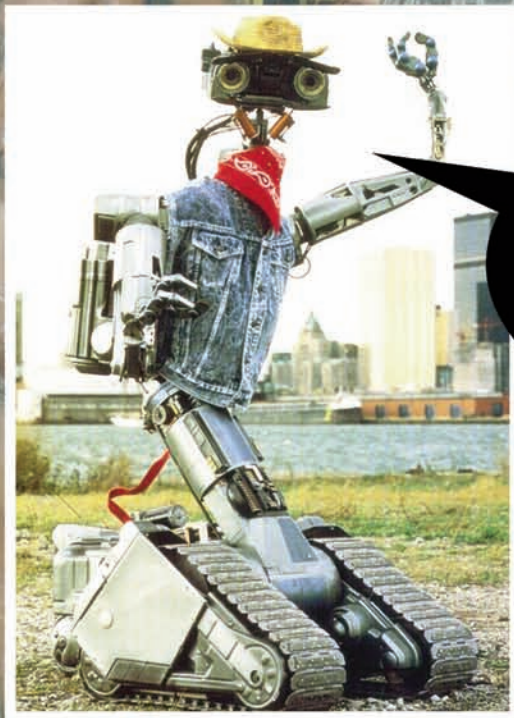

setmanari d'informació general i cultural

Any XXIV
Número 1.132
4 maig 2018
1'70 euros

la veu de Benicarló

DEL TREBALL A LA DESOCUPACIÓ VIRTUAL

DEIXAREM DE TREBALLAR?

Ventura Pons
Els meus (i els altres)

LLIBRES:
"ELS MEUS I ELS ALTRES"
de VENTURA PONS

per Josep Manuel San Abdón

EL PP BENICARLÓ DENUNCIA LES "FOTOPRESSES":
SANT GREGORI, CARRER VALÈNCIA, "MUSEU DELS
MARINERS" I ALTRES ACTES DE CAMPANYA

ESCACS: VA FINALITZAR EL 2N CIRCUIT ESCOLAR 2018

1132

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Del treball de merda a la tecnificació futura

No, no anem ací a encetar cap més polèmica pel llibre "Espanya de mierda" de l'Abert Pla, per a això ja tenim a la caverna mediàtica de la meseta i tots el seus acòlits traient bromera per la boca, a compte de qui representarà Espnaya a Eurovisión, ho diem pel fet que a data d'avui, una gran majoria del treball que s'ofereix a l'estat espanyol és una autèntica porqueria. I damunt que és una autèntica porqueria, mal pagat, i no se t'ocorra dir-lo perquè tens tots els números perquè et despatxen en un tres i no res. Aquesta és l'Espanya de merda a la que ens han abocat les polítiques dels governs neoliberals, tant de dretes com del suposats d'esquerres, que només han fet que enriquir cada vegada més als més rics i empobrir molt més a la ja desapareguda classe mitjana (al pobres ja no cal ni nomenar-los, ja no són ni classe).

Doncs això, les xifres, dóna igual com ens les presenten, són molt sofertes i s'interpreten segons el color en que és miren. I així ens diuen que l'atur han

baixat, i a això s'agafen com a un clau roent, per matxucar-nos, dia sí dia també, que estem molt bé i que estarem encara millor si seguim a ulls clucs les seues recomanacions. Però la realitat és cabuda i s'entesta en ensenyar-nos com va en augment la pobresa i la precarietat laboral amb uns sous que, a dures penes, donen per sobreviure. El mercadeig a la baixa en que s'ha convertit el treball, i l'explotació que desgraciadament porta aparellat, juntament amb la tecnificació del treball no fa albirar un futur més favorable.

Els teòrics no es fiquen massa d'acord en si la tecnificació del treball hauria de portar a un món millor. I aquest neguit ja comença a instal·lar-se en la nostra societat que veu en l'avanç continu de les màquines una mena de por sostinguda per la possibilitat de substitució dels humans per elles. No volem fer ací de futuròlegs, per a això ja tenim el llibre del Dan Brown, "Origen" (no és per fer-li propaganda però expressa la idea), en que per a l'any 2050 vaticina l'extinció de la raça humana com a tal (cinc han estat les extincions massives que ha sofert el nostre planeta), que és substituïda per les màquines. Aterrorador, no?

De tota manera, després ho edulcora amb una mena de seté regne, simbiosi entre home-màquina, *Technium*, per viure en pau. Per això, deixant de banda la ficció, està clar que la realitat sempre l'acaba superant. Està per vore si la ciutadania fara alguna cosa, atés que amb els dirigents que tenim...

El 2050 ens espera.

CONTACTA AMB

“LA VEU DE BENICARLÓ”

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL-LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: a la nostra Banda de Música per l'excel·lent actuació en el Certamen de Bandes Provincial celebrat a Castelló, quedant la 1a de la seua secció. La nostra enhorabona més sincera a l'Associació Musical Ciutat de Benicarló pel seu treball. Gràcies!

Panissola: al ministre eixe dels trens que ens havia de portar ací la bíblia en vers dels ferrocarrils i encara estem esperant que algun es perda per aquestes contrades. I diem es perda perquè si no és així podem esperar asseguts a l'andana... si hi ha seients. Quanta poca vergonya tenen!

Libreria Copisteria
GRÈVOL

Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Libreria Copisteria
GRÈVOL

-Còpies B/N - Color tot tipus tamany

-Libreria General i Musical

-Papereria

mail: lc1grevol@telefonica.net

www.copisteriagrevol.com

7^é

Drets lingüístics

Dóna suport als mitjans de comunicació en la nostra llengua. Consumeix béns i productes etiquetats en valencià.

Amb el suport de:

 el tempir

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4
info

La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassó

www.3x4.info

La
calamanda

benicarló al dia
diario digital de benicarló

DEL TREBALL A LA DESOCUPACIÓ VIRTUAL

text REDACCIÓ

Al març, l'atur a Benicarló s'ha situat en una xifra del 10,05%, afectant a 1730 persones de les 26.429 que hi ha censades al municipi. La xifra és menor que la que afecta al País Valencià, tot i estar molt a lluny de les xifres de treballadors que es van enregistrar entre els anys 2013/14.

En menors de 30 anys, la taxa es situava en el 7,57%, mentre que les dones són les més afectades: ni més ni menys que el 58.15% dels desocupats són dones. Per sectors, la taxa més alta la trobem al sector Serveis, amb un 68,88%, mentre que la més baixa esta a la construcció. En la setmana en que es commemora el Dia del Treballador pot ser és interessant fer una reflexió al voltant de com està el pati en estos moments.

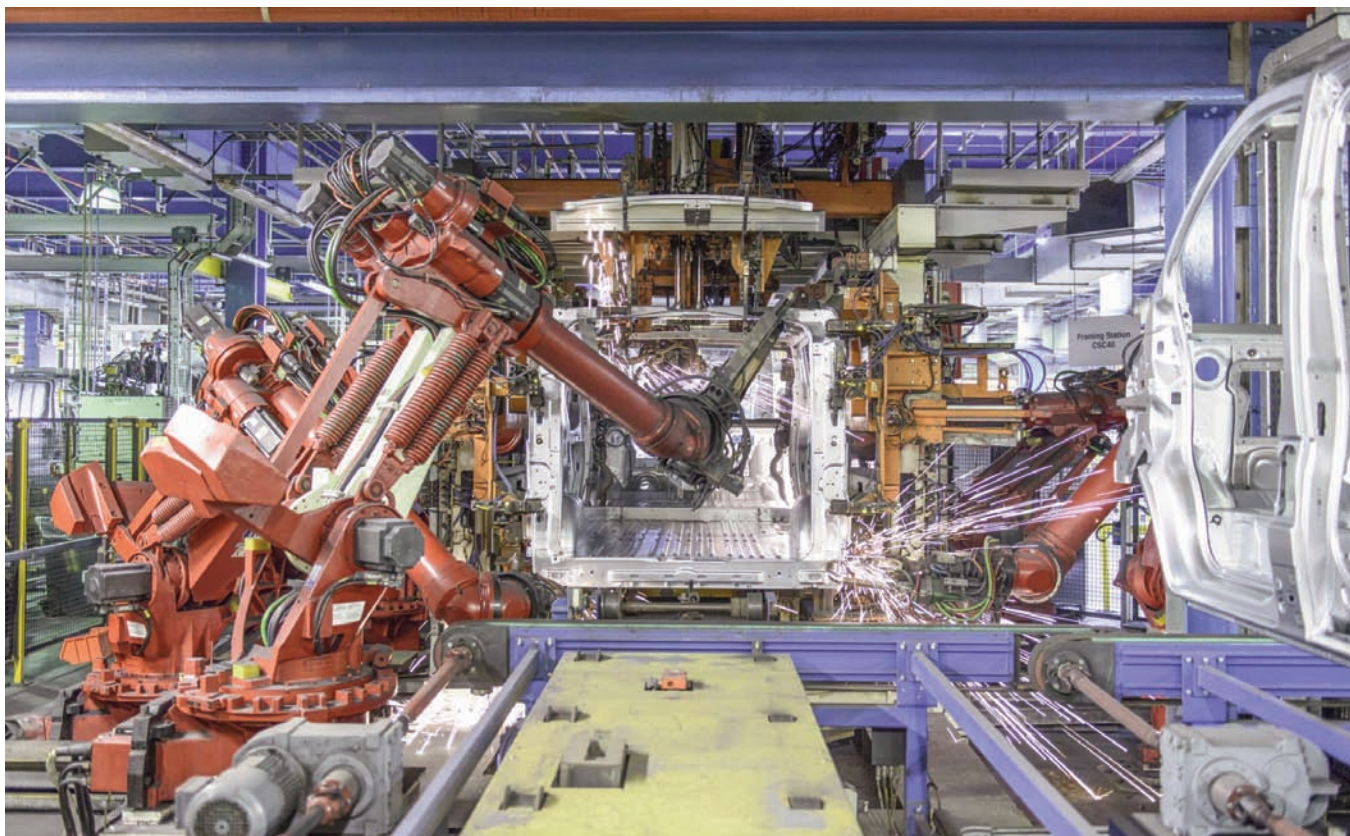
I és que lluny de desaparèixer per complet, com van vaticinar alguns quan van aparèixer les primeres màquines, la relació entre els humans i el treball ha anat evolucionant. A què ens dedicarem quan els robots es facen càrrec de les tasques més rutinàries?

«Ningú hauria de treballar mai. El treball és la font de quasi tota la misèria existent al món. Quasi tots els mals que es poden nomenar procedeixen del treball o de viure en un món dissenyat en funció del treball. Per a deixar de patir, hem de deixar de treballar».

En 1985, l'escriptor nord-americà Bob Black, anarquista i grouchomarxista, va publicar un manifest anomenat L'abolició del treball que arrancava així. «Ningú hauria de treballar mai». I advocava no per la ganduleria, sinó per la gresca permanent. «Cal crear una nova forma de vida basada en el joc, una revolució lúdica, una aventura col·lectiva basada en el goig i l'exuberància lliure i recíproca». Així que aprofitem el Dia del Treball per a jugar.

En un costat del tauler, les dades presumptament positives. Cada any es creen 40 milions d'ocupacions a tot el món. En 2017 hi havia, segons l'Organització Internacional del Treball (OIT), 3.272 milions de persones treballant en el planeta i en els pitjors anys de la crisi econòmica, entre 2008 i 2013, es van crear més de 160 milions d'ocupacions.

En l'altre costat comencem a restar. Segons les mateixes dades de la OIT, hi ha més de 192 milions d'aturats al món i la xifra no variarà massa enguany malgrat els símptomes de recuperació. Prop d'1.400 milions de treballadors ocupaven una ocupació vulnerable en 2017 i se sumaran altres 35 milions abans de 2019. A açò afegim l'impacte de la intel·ligència artificial en l'economia mundial. Segons un estudi de la Universitat d'Oxford, quasi la meitat dels llocs de treball a EUA seran substituïts per màquines en un futur no massa llunyà.

ve de la p gina anterior

LA INTEL·LIGÈNCIA ARTIFICIAL I EL TREBALL HUMÀ

A mesura que avança la intel·ligència artificial i l'anomenat deep learning, creix també el rang dels treballs que és capaç d'exercir un robot. I a mesura que açò es produeix, avança també la intranquil·litat entre els ciutadans pel que fa a si aquests avanços poden suposar una pèrdua d'ocupació o una reculada dels salaris. els robots industrials han reduït l'ocupació i els sous entre 1990 i 2007. Segons els càlculs de dos economistes del MIT, el turc Daron Acemoglu i el colombià Pascual Restrepo, un robot per cada 1.000 treballadors ha reduït l'ocupació en la població entre 0,18 i 0,34 punts percentuals, i han fet que els salaris caiguen entre un 0,25% i un 0,5%. Segons els seus càlculs, els robots han ocasionat que s'hagen perdut entre 360.000 i 670.000 ocupacions a tot el món. El nombre de robots industrials es va multiplicar per quatre entre 1993 i 2007. Segons l'associació IFR, hi ha en l'actualitat entre 1,5 i 1,75 milions d'unitats actius, una xifra que, segons Boston Consulting, podria aconseguir els sis milions en 2025.

"Si es compleixen aquests últims vaticinis, es perdrien fins a l'1,76% de les ocupacions i fins al 2,6% dels sous. Els models econòmics i les teories mostren que la robotització estan destruint una sèrie d'ocupacions, d'açò no hi ha dubte", afirma Manuel Alejandro Hidalgo, doctor de la Universitat Pablo de Olavide. "A diferència d'altres revolucions tecnològiques, aquesta està discriminant a les persones de forma esbiaixada i ha polaritzat el mercat del treball", assegura l'economista, a qui ho li cap el dubte que la robotització està eliminant ocupacions a curt termini. "És probable que a llarg termini aquest es relocalitze, però a curt termini provocarà costos" El Fòrum Econòmic Mundial vaticina que en el 2020 s'hauran perdut cinc milions d'ocupacions a nivell mundial per culpa de la intel·ligència artificial, els robots i altres factors relacionats amb la substitució de la mà d'obra humana per la tecnològica. Més de tres-cents experts, consultats per investigadors d'Oxford i Yale, també han donat la seua opinió sobre la destrucció d'ocupació a causa de la creixent intel·ligència de les màquines: estimen que els automàtics podran fer qualsevol treball en 120 anys.

DEIXAREM DE TREBALLAR?

El dubte és si deixarem de treballar algun dia, i la incertesa no és nova. Des de fa segles, hi ha teòrics -començant per Marx- que van presagiar la fi del treball. No obstant açò, ací seguim, currant com si no sabérem viure sense treballar, com si ens refugiàrem en l'oficina dels gurús que prediquen sobre la societat del postreball.

Un dels principals és el matemàtic israelià Moshe Vardi, professor de Ciències de la Computació en la Universitat de Rice, en Houston. Ell va fixar un termini de 30 anys: abans de 2050 la majoria dels treballs seran realitzats per robots i les taxes de desocupació superaran el 50%. Si en 1970 el sector industrial emprava uns mil robots, avui hi ha més d'1.600 milions.

«Vam ser capaços d'adaptar-nos a la revolució industrial, però vam tardar 200 anys i va ser un trànsit molt dolorós. Si aprenem del passat, podrem adaptar-nos al futur. Si tanquem els ulls als canvis, entrarem en un període molt difícil per a la humanitat. Aquest és el gran desafiament», assegura el professor Vardi.

TREBALLEM MÉS QUE MAI?

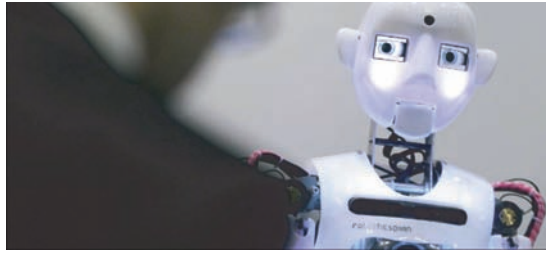
S'està acabant realment el treball o treballarem més que mai? «L'única diferència real entre els entusiastes i els escèptics és qüestió de temps», va resoldre el professor de Ciència Cognitiva Gray Marcus en un article del New Yorker.

En 1930, Keynes profetitzava que a principis del segle XXI viuríem en una societat d'oci i abundància en la qual no treballaríem més de 15 hores setmanals. Avui dia, en la major part dels països desenvolupats es treballa unes 40 a la setmana, -20 o fins i tot 30 hores menys que en el segle XIX- però lluny d'aquella utopia del descans permanent.

Seixanta-cinc anys després de Keynes, Jeremy Rifkin va publicar La fi del treball, un assaig que va ficar les bases de les 35 hores setmanals, i des de llavors no han deixat d'eixir al mercat títols que segueixen vaticinant la desaparició de l'ocupació assalariada. En la seua Utopia per a realistes, Rutger Bregman reclamava una renda bàsica universal perquè tothom poguera treballar només en el que volguera treballar.

ve de la p gina anter

Al cap i a la fi, qui somia amb ser caixer d'un súper si ja existeixen tendes intel·ligents? Algú té vocació de venedor de bitllets de metre o de repartidor de pizzes? Qui vol ser taxista si el cotxe es pot conduir sol? El problema és què fem amb aqueixos caixers, aqueixos repartidors o aqueixos taxistes. Un dels experts que ha tractat el tema és l'escriptor canadenc Nick Srnicek, que va escriure, al costat d'Alex Williams, *Inventar el futur: post capitalisme i un món sense treball*, un exercici d'imaginació política que dibuixa una economia pos capitalista en la qual la tecnologia ens alliberarà del joiós horari d'oficina (i del taxi), però també ens obligarà a redefinir-nos. Des del King's College de Londres, sostenen que "l'eliminació completa del treball és impossible, el que realment busuem és limitar el treball que és necessari per a la nostra existència bàsica. Sempre hi haurà una mica de treball que haja de fer-se, ja siga pels límits tècnics de l'automatització, o pels límits morals sobre el treball que vulguem delegar en les màquines. Però en un món ideal, tots compartiríem en igualtat de condicions aquest treball restant".

EL TREBALL ASSALARIAT

Srnicek distingeix el treball que suposa aprendre a tocar la guitarra o fer el sopar del que l'antropòleg David Graeber va anomenar «treballs de merda». Horaris esclaus, tasques inútils, cafè de màquina i un cap insuportable. «El treball assalariat va sorgir quan les persones van ser tretes de la terra que els permetia viure sense dependre del mercat i es van veure obligades a vendre l'única cosa que tenien, la seua capacitat de treball i el seu temps. És açò el que ha d'acabar, ja que el treball assalariat limita la nostra llibertat».

Srnicek assegura que la substitució de la força de treball humà per les màquines hauria d'accelerar-se «amb entusiasme» i ser un projecte polític banderer per l'esquerra. Construir un món posttreball, passa ineludiblement per derrotar l'ètica del treball. «El temps lliure és una condició essencial per a la llibertat, per la qual cosa l'expansió del temps lliure hauria de convertir-se en la principal promesa electoral dels partits orientats al futur». La idea és que en el futur, almenys, no acabem servint cubates als robots d'oficina.

TEMPRANA EXPOSICIÓ DELS MENORS AL CONSUM D'ALCOHOL

text NAT LIA SANZ

La temprana exposició dels menors al consum d'alcohol és una de les assignatures pendents en moltes llars. Les famílies que ja han tingut problemes amb els seus fills per una ingrata experiència amb les begudes, en la pràctica totalitat dels casos durant trobades amb amics de la mateixa edat, se sumen a aquelles que es mantenen en alerta per a prevenir episodis d'una intoxicació etílica.

L'extrem més greu d'una borratxera és el coma etílic. Tècnicament es defineix com la pèrdua de la consciència per un consum exagerat i agut d'alcohol amb greus conseqüències per a la salut del subjecte, especialment si es tracta d'un menor, pel risc de mort. La defunció pot produir-se per hipotèrmia o per asfíxia a causa de la depressió dels centres respiratoris. L'estat de coma etílic requereix una resposta sanitària immediata per a neutralitzar el perill.

D'açò s'ocupen els equips mèdics de les unitats d'Urgències en els hospitals de la província de Castelló. La Conselleria de Sanitat disposa d'un registre amb xifres més que alarmants de l'existència d'un profund problema social la solució del qual està lluny mentre la seua gravetat creix any rere any.

L'estadística és cabuda i, amb ella a la mà, és difícil resistir-se a la preocupació. Els balanços que té la Conselleria de Sanitat referits a Castelló mostren que en només dos anys s'ha produït una escalada més que alarmant. Les xifres corresponen al període 2014-2016 atés que encara no estan disponibles les referides al passat 2017. No obstant açò, ja s'observa que els comes etílics han tingut un creixement per sobre del 200% a Castelló, amb 39 casos en 2014 però 91 en 2016. Més del doble en poc feines dos anys. A més, el repàs estadístic exhibeix un creixement variable però elevat d'un any a un altre. En 2015 es va produir un salt del 60% respecte a 2014 i en 2016 el percentatge d'increment va ser del 40%.

Aquests índexs són una estimació perquè la Conselleria de Sanitat utilitza «una mostra amb les dades de tres hospitals de Castelló -General, La Plana i Provincial-, una setmana de cada mes, seleccionada aleatòriament a principi d'any per l'Observatori espanyol de la Droga i les Toxicomanies», van indicar fonts de l'administració autonòmica. Pel que fa al percentatge que representen els menors respecte la població total atesa en Urgències per alcohol, pràcticament es produeix el mateix fenomen d'un augment alarmant. De l'1,94% en 2014 es passa en només dos anys al 3,71%.

POLÈMICA VOTACIÓ PER LA JORNADA CONTINUA AL RÓDENAS

text NAT LIA SANZ

El CEIP Meswtre Eduardo Martínez Ródenas de Benicarló, l'únic del municipi que va sol·licitar votar per a la jornada contínua, ha remès una incidència a la Conselleria d'Educació en detectar irregularitats en la votació que va tenir lloc. La comissió que vigila que el procés de les votacions siga correcte es va adonar que algunes persones havien duplicat el vot. Pel que sembla, la votacions es van realitzar sense sobre de manera que si s'introduïen dos vots alhora no hi hauria manera de comprovar la irregularitat. Si es fa amb sobre, en obrir-ho i veure que hi ha dos vots es dona per nul. No obstant açò, els membres de la comissió es van adonar que s'hauria introduït més d'un vot, per la qual cosa des del centre escolar es va decidir informar dels fets a la Conselleria d'Educació.

La tensa situació va obligar a fer un comunicat a L'AMPA, que reproduïm a continuació:

Com tots sabreu, fins al dia d'avui, la Junta directiva de l'AMPA ens hem mantingut al marge de polèmiques i posicionaments. En el seu moment vam decidir que nosaltres donaríem suport la decisió majoritària, i que era la nostra prioritat que foren els pares i mares els que decidissin el futur dels seus fills. Dónes del principi del procés, hem col·laborat activament amb el centre, podent assegurar la total legalitat i transparència tant en l'elaboració, presentació del Projecte i finalment aprovat per Conselleria. Així mateix afirmem que el procés de selecció dels persones que formen la comissió de coordinació que és va crear dins el Consell Escolar va ser legítim. Com També ho van ser els persones que van sortir sota un rigorós sorteig per formar la taula

electoral, sent ells els encarregats en tot moment i durant tot el dia, que és complís amb la normativa. durant tot el dia hi va haver un representant de la junta de l'AMPA amb ells, igual que en el moment de l'escrutini. Recalquem que respecte al procés de votació, el centre ha actuat correctament, amb total transparència i dins el marc legal. L'AMPA hem donat i seguirem donant el suport necessari a l'escola.

Com van ser els resultats? De 625 persones amb dret a vot a la nostra escola, van venir a votar un total de 482 77,12% quedant així els resultats:

345 SI 138 NO 1 VOT NUL 0 VOTS EN BLANC

Els professors que van estar presents en l'escrutini també van llegir un comunicat en la va reunir de Claustre i al seu torn han elaborat un altre escrit dirigit a Conselleria i Inspecció Educativa manifestant el seu malestar per la situació i preocupació provocada per alguns pares i mares. Anem a donar tot el nostre suport a l'equip directiu, ajudant i fent tot el que estigui en els nostres mans perquè es'ns escolti. Lamentem profundament que algunes persones hagin posat en dubte la bona feina de la Comissió com de la Taula Electoral, perjudicant greument els votacions així com al col·lectiu de parells i mares que creuen i respecten els valors democràtics. Per tot això dónes de la Junta de l'AMPA, volem reiterar el nostre suport a la majoria de parells i mares que van votar favorablement a la Jornada Contínua. 'Ja està bé de tanta manipulació !! Siguem democràtics i acceptem la decisió de la majoria. Així, que us convidem a signar uns fulls que adjuntarem amb un escrit. En consergeria trobareu fulls per signar-els, quantes més millor. Gràcies a tots els que vau venir a votar, i dir-vós que si us plau signeu, nosaltres ho farem arribar a tot el que vulgui escortar la veritat.

DOFÍ ENCALLAT A LA PLATJA

texti foto NATÀLIA SANZ

Efectius de bombers van rescatar la setmana passada a un dofí encallat a la platja, segons va informar el Consorci Provincial de Bombers de Castelló.

En concret, fins al lloc es van mobilitzar bombers del parc de la comarca del Baix Maestrat que van treballar per a mantenir en les millors condicions possibles al dofí, mentre arribava un equip especialitzat del Oceanogràfic de la Ciutat de les Arts i les Ciències de València, que li va realitzar proves i el va evacuar fins a les seues instal·lacions. Es tractava d'un exemplar adult jove amb símptomes d'una greu infecció vírica o bacteriològica. José Luis Crespo, veterinari de la Fundació Oceanogràfic, explicava que "de fet, que es trobe sol i tan prop de la riba és un mal senyal perquè en condicions normals aquests dofins

van en grup i solen trobar-se a més de 30 milles". Una vegada estabilitzat l'animal, se'l va traslladar al centre de recuperació de l'Oceanogràfic. Finalment. El cetaci va ser sacrificat perquè la seua malaltia era incurable.

TROBADA AMB LES NOVES MAJORALES DE LA CONFRARIA DE SANT ANTONI

textCSADB

La família de la Confraria de Sant Antoni va augmentat per donar vida a la Festa 2019.

Recentment les actuals majorales han donat la benvinguda a les tres noves majorales que s'incorporaran a la festa: Maria José, Irene i Laura. A la trobada també va assistir la nova Dama 2019, Agnès Galán Tena, i l'actual Dama 2018, Mar Melet Arín. Enhorabona a totes i visca el Pare Sant Antoni!

FALLA MERCAT VELL 2019

textFMV fotos JUANVI GELLIDA

La Falla Mercat Vell comença a caminar de cara a les Falles 2019 i ho farà guiada pel recent nomenat president Eladi Giner Albiol. Al mateix temps, la comissió fallera ja ha donat a conèixer els seu Quadre d'Honor per a l'any 2019,

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Avui és un d'aquells dies en què veig que té mig sentit aquesta secció. Com diria Jack l'esbudellador, anem al tall. Si La Veu és un "setmanari d'informació cultural" no hauria d'haver passat per alt la representació de l'obra de teatre "Cronología de las bestias" que amb tant d'encert van dur a l'escenari del nostre auditori, entre d'altres, les actrius Pilar Castro i Carmen Machi. Tant de lletraferit que tenen en aqueixa casa i resulta que dediquen una pàgina sencera, és un dir, al poc suc aqueix del futbol i ni una línia a un esdeveniment artístic de primera magnitud com el que acabo de referir. Dic mentida, sí que en parlen, però per queixar-se de l'organització i per insinuar que alguns funcionaris municipals van estar molt atents per aconseguir les millors localitats. No ho trobo bé.

En canvi, sí que ens presenten un magnífic reportatge del Petit Festival. Veig les fotos amb les cares molt de prop i cap imatge panoràmica. Dedueixo que estem davant d'un gran encert a nivell artístic (molt bon cartell, sí), però d'un cert fracàs (és aqueix el nom, no?) de públic. No sé si algú s'hauria de fer un replantejament. Potser massa competència; el mateix dia hi havia la manifestació del 25 d'abril a València i a Vinaròs actuava Maria Arnal. Potser el lloc, potser la necessitat de pagar tota l'entrada per vore només algun cantant en concret.

Com se n'han xalat de la comedieta amb què ens van obsequiar els soldadets de la Guardia Real. Madriles brandant una bandera espanyola (constitucional, per descomptat) a pocs metres de Gironi, que acompanyava un grup que enarboraven una ensenya republicana. Tenen molt de mèrit aquesta colla de la tricolor. Molt. A Benicarló està plenet de rojigualdas enganxades als balcons, com si haguérem guanyat un altre mundial de futbol o com si els nacionals hagueren tornat a entrar amb el general Aranda al capdavant de

la IV División Navarra (que ocupó esta plaza el 15 de abril de 1938). S'estan tensant molt les coses, massa. Fins a extrems grotescos. Trobo que ací els soldaets de plom aquests no tenien cap faena, i més tal i com estan les coses a poquets quilòmetres d'ací. Ho deien els vells, "ni rei ni guerra passen per la teua terra". Per cert, preciós l'article de J. Guillem; sí que pareixien personatges d'un conte infantil, d'aqueixos que fan vindre malsons a les criatures.

Celebro sempre aqueixes notes breus i punyents de Marc Antoni Adell, grates de llegir però que sempre em deixen amb mal gust de boca. Em recorda que vivim en un país (perdó, perdó, comunitat volia dir) en què la corrupció i la mentida lluny de ser castigades són admirades i votades pels electors. Deu ser el clima, que ens tindria sempre al carrer, però penso que, en general, som gent poc llegida i poc dotada per a la reflexió.

I ja ho deixo estar ací. Li estic escrivint des del tren (hoy las ciencias adelantan que es una barbaridá, que es una barbaridá) i no tinc davant de mi el corresponent exemplar de La Veu. Me'n recordo del que li he contat i també del mal gust de boca que em solen deixar els articles de Sofia Urc, sortim al carrer!

Aprofito l'avinentesa per desitjar-li al seu col·laborador Tonyo Fibla una bona estada per allà al Nepal i espero que quan torne ens ho conte tot fil per randa.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

text LA COLLA DE TAFANERS

Pareguts raonables i sospitosos

A que vos sona la capçalera d'aquesta església. Doncs, vinga, pegueu-li voltes a vore si sou capaços d'ubicar-la correctament. Segur que direu: l'església de Santa Maria... i pensareu que ho heu encertat? Doncs va i no! Resulta que ens hem trobat que aquesta façana que tots pensarem que és de l'església d'allà dalt és de la capella de l'antiga casa de la Caritat de sant Vicenç de Paül. Que sí! Ja veieu, tenim el mateix problema amb les cases de Déu que amb les falles: sempre ens en toca alguna de segona mà! La veritat és que ens ha semblat curiosa la semblança entre la nostra i la que vos mostrem. No sabem si els arquitectes que les van projectar devien ser els mateixos... però segur que algun contacte devien tindre, no?

Y con el martillo dando...

Per cert, parlant de l'església i dels qui la porten, tenim entès que un que es pareixia a un altre que acaba d'arribar a ca nostra, de capellà ens referim, el van vore passejar per la fira d'Abril, la d'ací, fins a altes hores de la matinada. I ens van contar que semblava ben content. Compte, nosaltres només ho expliquem, les conclusions les traieu vosaltres. Així que no ens malinterpreteu, que sou uns malpensats. Segurament estava evangelitzant el personal, per vore si així captava més fidels (en els temps que

corren que tots només saben parlar i vore's virtualment a través del mòbil, la presència és un valor afegit, no?). A vore, que un capella no pot anar content si cal, fent la seua faena? Això sí, de tota manera, millor al sendemà hagués hagut de prendre's festa perquè devia agafar fred i a la missa que va fer, entre esternuts i moquera, només li

faltava torcar-se el nas amb el tovalló de netejar el copó, perquè diuen que les fidels, més joves i més velles, s'ho van repensar molt a l'hora d'anar a combregar... I és que no queda gens bé que amb una mà repartisques hòsties i amb l'altra et refregues el nas, home! És només una apreciació.

Sortir a prendre la fresca i deixar-se el silló per l'endemà

I una altra apreciació, la de cada setmana, sobre els que tenen els carrers com una extensió de ca seua, en concret, pel racó de la brossa. Doncs això, el que contàvem la setmana passada i l'anterior i la de més enllà també... Ací podem vore com algú que es devia cansar de posar el cul al sofà de casa, pensant que ja era hora de canviar-lo, va tenir la idea de llevar-se'l de damunt deixant-lo al costat d'un altre contenidor. I no sigueu malpensats un altre camí, que segur que ho va fer amb tota la intenció, perquè el va deixar justament a l'avinguda del Papa Luna, allí al camí del colesterol. Ho enteneu ara? Òbviament ho va fer amb tota la intenció pensant que si algú estava cansat sempre tindria un lloc on asseure's. Què vos pensàveu? De tota manera, això de considerar els carrers com una extensió de casa i de traure-hi els mobles no sembla que siga el millor, si tenim en compte les nombroses possibilitats que ja hem dit infinitat de vegades que hi ha perquè et repleguen el que vullgues amb una simple trucada de telèfon. A no ser que ja s'estigueren preparant per a l'estiu, com es feia abans, traient la cadira al carrer per sortir a prendre

ve de la p gina anterior

la fresca. Una altra possibilitat. Doncs serà que no! Redéu, a vore si d'una vegada algú posa la galga a aquesta plaga! El que guanyaríem tots amb unes bones multes!

Més bretolades

I és que fer el brètol ja sembla simplement l'esport municipal i val tot a l'hora de practicar-lo. Poc contents de deixar els carrers fets un fàstic amb tot el que som capaços d'arribar a abocar, ¿què en direm de la quantitat de pintades que trobem per tot arreu? I no se'n lliura res, parets, contenidors, vehicles, cartells indicadors... el que siga! Tot és susceptible de rebre els gargots dels brètols a qui els agrada embrutar allò que no és seu. A vore, una pintada és una pintada. Si voleu deixar la vostra empremta per a la posteritat, segurament hi ha maneres de fer-ho sense embrutar el que no és vostre. Casos en tenim un cabàs, des de les parets expressament preparades per aquests mesters que després queden com una mena de museu al carrer com façanes decorades amb estampat de zebra que podem vore al principi del carrer del Papa Luna, o els dibuixos del costat de la pista del passeig Marítim, o al passeig de l'Estació, o fins i tot a la façana de les mongetes. Tot això podríem catalogar-ho d'art al carrer. Fins i tot ens atreviríem a comptar també les pintades amb frases cèlebres, com al maig del 68, reivindicatives i punyents, però a la nostra època, mireu, com va passar a la mateixa façana de les mongetes també (tenen de tot). Però això que són quatre ratlles, amb signatura, amb el nom de "puto fan boy" (per dir-ne una que surt reiteradament), gargots a dojo sense cap ni peus, que embruten tot el que toquen, com a la foto que vos mostrem de l'indicador del centre històric, ratllada com si fóra la pissarra d'un xiquet de bolquerets, ja en tenim prou. És el mateix que abans, si no s'actua amb contundència, s'acaba convertint en norma i ací els personal es pensa que les parets dels carrers són un lloc disposat expressament perquè ells pinten les seues monades. I com sempre, ¿què fa l'administració

local? Mirar cap un altre costat! Si no ens posem seriosos amb aquestes actituds, no farem res. Mentrestant aneu mirant els indicadors del centre històric, si sou capaços de llegir-los!

Merda i merda, dos merdes!

Canviem d'aires i anem-nos-en una mica per l'Espanya de xaranga i pandereta que no deixa de sorprendre'ns amb el seus exabruptes quan algú se'n surt del seu solc on l'han plantat. Aquesta setmana ens va fer molta gràcia, per no dir pena, la polèmica muntada per la casposa mediàtica i tots els seus seguidors, al voltant del llibre d'Albert Pla *Espanya de mierda* que li va regalar el xic aquell de *l'Operación Triunfo* a la seua companya de cant. La veritat és que nosaltres de merda a aquesta nacionalitat li n'hem regalat a cabassos i ningú encara ha volgut tancar-nos la secció (suposem que com no ens llig quasi ningú no ens acabem de guanyar la sanció), perquè s'ho ha merescut en infinitat de vegades. Suposem que va amb la seua idiosincràsia, com amb la nostra, i per això ens està bé des d'ací fer-ne cinc cèntims del poc que han canviat aquest estat des que es va instaurar això que diuen «democràcia» i que, pel que es veu, ens uns lloc ho és més que en uns altres. Nosaltres, com fan els que tant la volen per a ells a soletes, amb el dret que ens atorga la llibertat d'expressió, la de la democràcia que no és exclusiva d'ells, també diem que així, aquesta Espanya és una merda. Hem llegit entre línies el llibre de marres i *tampoc és per estirar-se dels cabells quan diu: «Me importa una mierda el himno nacional, el mundial de fútbol, las procesiones de Semana Santa y la cabra de la legión. Y me parece una mierda que a los que nos parezca una mierda todas estas mierdas se nos trate como a mierdas. Es una mierda y lo diría más a menudo, pero tengo miedo a decirlo»*. Doncs això, vaja merda, haver de dir que és una merda tanta merda vesada per la boca d'uns merdes que només s'alimenten de la merda que van deixant uns altres quan van al vàter. Cadascú que ho interprete com vullga. Una merda sempre serà una merda... vinga d'on vinga. Per a cagallons... els nostres. Una mica escatològics però ho havíem de dir! I si no, llegiu el llibre. Voreu si no vos sona el que conta l'autor.

ZONA CRÍTICA

Miedo: España de mierda

- Me importa una mierda el himno nacional, el mundial de fútbol, las procesiones de Semana Santa y la cabra de la legión. Y me parece una mierda que a los que nos parezca una mierda todas estas mierdas se nos trate como a mierdas. Es una mierda y lo diría más a menudo, pero tengo miedo a decirlo

Albert Pla [Seguir a @albert_pla](#)

LA PEL·LÍCULA DE LA VIDA

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

VENTURA PONS.
Els meus i els altres.
Edicions Proa. Barcelona. 2011.

Ventura Pons va nàixer a Barcelona l'any 1945. Es va iniciar en el món artístic, primer com a director de teatre, per a passar una dècada més tard a dirigir cine, tasca per la qual és més conegut actualment. Entre les seues pel·lícules caldria destacar, *Ocaña, retrat intermitent, El vicari d'Olot, El perquè de tot plegat, Actrius, Carícies, La rossa del bar o Forasters.*

Els capítols dedicats a la família obrin i tanquen el llibre. Són una mica complicats de llegir perquè requereixen una gran concentració, ja que apareixen una gran quantitat d'avantpassats; avis, besavis, oncles avis i oncles besavis, cosins i cosines, etc. És una família en alguns moments amb episodis molt de melodrama, com el dels seus oncles Sebastià i Clementina, on gairebé al final de la vida d'aquesta explica a la mare de Ventura el secret d'un fill que sempre l'havia presentat com un cosí.

En el capítol final coneixem Clarita i Juanito Vilar dos parents que vivien a La Havana, i que ell retroba l'any 1997 quan va a participar en un festival de cine. És mitjançant ells que coneixem que el fill de la tia Encarnació, no era fill de l'home que s'havia casat, sinó d'un cosí germà amb qui havia tingut una gran història d'amor i que va marxar a Cuba ignorant que havia deixat la cosina embarassada. Després tindrien una llarga i apassionant correspondència durant molts anys que els dos germans Vilar van conservar.

Continuant amb la família li dedica un capítol al seu germà Jordi. Quan ell tenia cinc anys, els seus pares van tindre una bessonada, Francesc i Jordi, que van nàixer amb un estrany tumor als ulls. Els dos millors oftalmòlegs de Barcelona, els doctors Barraquer i Arruga, els van recomanar que anaren a Londres, on vivia la màxima autoritat mundial en aquella malaltia, el doctor H.B. Stallard. Francesc va morir als tres anys, però Jordi va sobreviure tot i que no va poder conservar la vista. Va ser un noi molt estudiós amb una gran capacitat intel·lectual, tot i que finalment un càncer se'l va endur, sent encara molt jove, cosa que ha marcat molt la vida de Ventura.

A causa de la malaltia dels germans i al fet que els seus pares passaven molt de temps a Londres, va estar intern al Seminario Colegio de Santa Maria del Collel a Girona, un col·legi amb una disciplina

militar. Després, a instàncies de la família, va fer estudis de peritatge mercantil, que no l'interessaven gens, però van fundar un cine club, i va poder vore molt de cine, la seua gran passió. Al mateix temps va començar a col·laborar en una revista de cine, sense cobrar, però això li va permetre assistir per primera vegada com a periodista al festival de Sant Sebastià. Seguirà anant posteriorment durant prop de vuit anys a diversos festivals, i a Cannes farà amistat amb Lindsay Anderson, destacat director del *free* cinema anglés, i entrarà en contacte amb destacades estrelles internacionals.

Per aquesta època comença a fer estudis de teatre en l'escola Adrià Gual que dirigia Mª Aurèlia Capmany, va estar poc temps en l'escola, però la influència intel·lectual i l'amistat amb la Capmany va durar tota la vida de l'escriptor.

L'any 1968 debuta en el teatre professional, intenta fer un teatre modern, però no sempre amb massa èxit. Entre 1974 i 1976, com diu ell, no va eixir del Romea. Va fer un muntatge que havia tingut molt d'èxit a Londres, el musical *Rocky Horror Show*. Malgrat les dificultats per a formar el repartiment en la Barcelona de l'època, va ser un èxit.

ve de la p gina anterior

Després li van proposar fer una obra molt comercial, i va tindre de lidiar amb la problemes que li causaven actors molt reconeguts del moment com Joan Capri i Mª Matilde Almendros, en va quedar fart.

Com a director teatral d'una de les coses de que se sent més satisfet és d'haver-li donat un paper protagonista a Rosa Mª Sardà, que acabarà protagonitzant posteriorment moltes de les seues pel·lícules i convertint-se en una de les seues millors amigues.

Malgrat els anys dedicats al teatre, el que ell vol realment és fer cine, i es llança de ple a aquesta activitat quan té ocasió de rodar el documental *Ocaña, retrat intermitent*, sobre un pintor andalús, que vivia a la Plaça Reial de Barcelona, amb un comportament molt transgressor per al moment. El documental rodat amb un pressupost escàs i amb pocs mitjans, va tindre tanmateix molt d'èxit i va ser premiat en diversos festivals.

En els capítols següents va explicant les vicissituds que va passant per a anar posant en marxa les següents pel·lícules que componen la seua filmografia. Els èxits i els fracassos. La devoció que sent per actrius com Núria Espert, Rosa Mª Sardà o Anna Lizaran o per l'actor Josep Mª Pou.

Però no és fins 1995 que es pot dedicar exclusivament al cine després de l'èxit de *El perquè de tot plegat*. Abans havia combinat la seua dedicació al teatre i al cine amb el treball al negoci de son pare.

Dedica algun capítol a qüestions més personals com a la relació amb la seua parella, Narcís. O a quan va rebre un tret a la porta d'una sala de festes de Mèxic, en que la bala se li va allotjar prop de la columna vertebral i a punt va estar de costar-li la vida.

Els meus (i els altres) és un llibre interessant per a conèixer a fons la vida d'un dels cineastes catalans més destacat. I al mateix temps per a conèixer, des del seu punt de vista, el món cultural dels últims cinquanta anys de la capital catalana.

L'IES JOAN COROMINES AL ROBOTET 2018

text IES JC

Ian Soria i Olatz Quevedo de 1r de Batxillerat, Daniel Naranjo i Maksym Nykytiuk de 3r d'ESO, amb els professors J. Manuel Lluch i Eloi Forés, van viatjar el passat divendres 20 d'abril fins a l'IES Rodrigo Botet de Manises (València), per a participar en la competició de robots "ROBOTET".

Allà, alumnes procedents d'arreu de la Comunitat Valenciana van presentar els seus robots. Robots en els quals han estat treballant durant el passat any i que ara havien de mostrar el que sabien fer.

Hi havia tres competicions principals:

"Duelo", on els robots han de completar un circuit en el menor temps possible. "Invictus", on els robots han de sortir d'un tancat esquivant els altres robots, en el menortemps possible. "Sumo", on els robots lluiten per treure l'altre de la pista.

Vam gaudir molt, del gran ambient, de les

competicions i de poder veure les creacions dels alumnes en moviment. La millor actuació la vam fer amb els robots de sumo on vam arribar fins semifinals, una molt bona marca, comptant amb que participaven 45 robots en aquesta categoria. Destaquem també, el gran treball de l'organització, proveint de lloc i endolls per als portàtils i els robots.

LES "FOTOPRESSES": SANT GREGORI, CARRER VALÈNCIA, "MUSEU DELS MARINERS" I ALTRES ACTES DE CAMPANYA

textPARTIDO POPULAR BENICARLÓ

L'exercici d'un càrrec públic presenta sempre diversos reptes, posant a prova la capacitat de treball del polític, l'acompliment del qual no sempre troba el reconeixement dels seus conciutadans. Però ni la capacitat de treball ni el reconeixement es poden impostar. I malament quan, potser per vanitat o potser per no saber separar els assoliments extraordinaris d'aquelles accions que són pròpies i habituals d'un ajuntament, es vol vendre un treball inacabat a la recerca d'un reconeixement prematur. Per a no caure en aquesta temptació és molt important saber triar el millor moment per a informar el ciutadà d'allò que es va realitzant i que no prevalga en aquesta elecció l'afany de protagonisme o l'oportunitat propagandística. A Benicarló estem vivint l'Edat d'Or d'aquesta necessitat tan inoportuna de córrer per a fer-se la foto, que ha començat a batejar-se com "fotopressa", i que està caracteritzant l'estil de govern de Xaro Miralles i dels seus regidors. Seguint la tònica d'aquesta estèril legislatura, que ha convertit a l'Ajuntament de Benicarló en un ens virtual que només existeix en les xarxes socials, aquests últims dies hem presenciat diversos exemples d'aquestes "fotopresses", exemples que a continuació exposarem.

La setmana passada, l'Ajuntament va convocar a la premsa davant de l'ermitori de Sant Gregori. Dos regidors de l'equip de govern havien pujat a retratar-se al costat de les obres que es realitzaven en una illeta... però potser no era el millor moment: mentre les veus dels regidors explicant tan magna obra es veien ofegades pel baluern del martell pneumàtic, els periodistes feien apostes per a veure si els tractors que s'aproximaven passarien o no passarien per l'estret espai que havia quedat hàbil per al tràfic. L'estranya forma de la glorieta va ser batejada ràpidament com la rotonda del "chuletón", però aquest nom duraria poc. Al cap de poques

hores de tan urgent roda de premsa, el martell pneumàtic tornava a alçar l'obra recentment acabada per a rectificar el que s'havia fet. I les presses? Aquesta vegada les presses responien a la proximitat de la festa de Sant Gregori. Per descomptat, si el que es pretenia era que el poble parlara de la rotonda, l'objectiu s'haurà aconseguit, doncs el pegat és perfectament visible i servirà de record d'aquella efímera però famosa "rotonda del chuletón", *chuletón* que ara, després de picada la seua carn, s'assembla més a una vulgar hamburguesa, com la "Mcfotopressa".

Una altra "fotopressa" de la setmana ha vingut motivada per la promesa urbanització d'un tram del Carrer València. Les obres necessàries en aquest tram estaven pendents, per prudència, d'una resolució judicial. Després de la resolució favorable en el mes de juliol, el ple de l'Ajuntament celebrat a l'abril va votar unànime perquè començara el procés que ha de culminar en tan necessària i desitjada intervenció. Però la "fotopressa" no podia esperar ni tan sols un dia al fet que el ple votara i, per tant, es va convocar una roda de premsa abans de l'esmentat ple per a anunciar a so de bombo i

platerets que el projecte més anhelat per l'alcaldesa anava a dur-se a terme, per fi, en un període de pocs mesos. ¿No haguera sigut molt més convenient esperar al fet que fóra aprovat pel ple? Era necessari convocar a tota la premsa per a anunciar-ho unes hores abans? Creiem que no i que, a més, aquestes "fotopresses" a destemps porten a la confusió dels veïns. No són pocs els que ens han preguntat si el que s'urbanitza és el total de l'Avinguda València i si les obres començaran aviat. I tota aquesta desinformació per atribuir el mèrit a la protagonista de la "fotopressa". ¿De fet, la nota de premsa incloïa una única fotografia... del carrer València? No, de l'alcaldesa.

Entre els anuncis revelats en "fotopressa", en aquest últim ple hem preguntat per la inauguració

Benicarló commemora el bombardeig amb víctimes durant la Guerra Civil
03/04/2018
La jornada commemorativa dels 80 anys del bombardeig sobre Benicarló l'ha protagonitzat un espectacle de dansa al voltant dels conflictes bèl·lics. El recordatori a les 15 víctimes del 3 d'abril ha servit per a honorar la memòria de tots els benicarlans que van patir la guerra. [més]

Benicarló recordarà les 14 víctimes del bombardeig a la ciutat durant la Guerra Civil
29/03/2018
La Regidoria de Cultura ha programat un seguit d'activitats per a commemorar els 80 anys del bombardeig amb víctimes que va patir Benicarló el 3 d'abril de 1938. La programació inclou un espectacle de dansa, la lectura d'un manifest institucional i es completarà amb una jornada periodística que comptarà amb destacats corresponents de guerra. [més]

El Pleno votará el inicio de un nuevo PA

El Ayuntamiento hoy que el Ple inicio de un nu

La urbanización hoy que el Ple inicio de un nu

La alcaldesa s vecinos de la quedado enca

El Museo de los Marineros abrirá las puertas antes de Semana Santa

El espacio, ubicado en el antiguo faro de la ciudad, se está reconviertiendo en museo para dar visibilidad y poner en valor el trabajo de la gente de la mar. El museo, que se inaugurará antes de Semana Santa, será un espacio dinámico, didáctico y

ve de la p gina anterior

del "Museu dels Mariners" en l'edifici de l'antic far, que estava previst per a abans de les vacances de Setmana Santa, encara que, de fet, fa molt temps que anuncien la seua obertura imminent. Però resulta que al "Museu dels Mariners" li està passant com al joc de l'oca, que va de pont en pont i li l'està portant el corrent, potser fins a algun lloc on algú siga capaç de portar-lo endavant... algun dia. Ho vam preguntar en el ple i no se'ns va contestar: Caldrà esperar un mes per a desvetlar la incògnita, el mateix temps que per a conèixer la resposta sobre el futur de la nostra Escola Oficial d'Idiomes, pregunta que tampoc ens van contestar. Creiem, sincerament, que l'equip de govern no sabia a què ens referíem quan li preguntarem per les "mediatecas". Açò sí, mentrestant i per a mantenir al poble distret, ens ensenyen una altra imatge de somni: un bonic dibuix de la nova biblioteca de la qual, passats tres anys, l'única cosa que tenim és el projecte, res més. Gestionar és més que ensenyar fotografies, projectes sobre plànol, dibuixos... i comentar estats de facebook.

Les ànsies per aparèixer en tota fotografia possible li han jugat últimament a l'alcalde una mala passada. No semblava molt convençuda quan es va presentar en solitari a acompanyar a Josep Barberá, el seu soci d'ERPv, en un pretés homenatge a les víctimes dels bombardejos del 3 d'abril de 1938. Perquè el que es va trobar allí va ser un acte de partit convocat sense comptar amb cap altre grup polític i amb poc rigor històric cosa que s'evidencia amb la poca cura de la seua preparació. Com a

mostra, una simple dada: segons la primera nota de premsa que es va enviar des de l'Ajuntament, pocs dies abans, els morts en aquest deplorable atac aeri van ser 14. El dia de l'homenatge i en la consegüent nota de premsa també emesa per l'Ajuntament, el nombre de morts era 15. Segons la informació que s'exhibeix en la pàgina web de l'Ajuntament, i que probablement deu dels comunicats de guerra, els morts van ser 17 i 30 ferits. Segons l'interessant treball publicat recentment en el setmanari 7 dies i signat per Joan Ferre, el Jutge de Pau, que haurà comprovat eficientment el Registre Civil, es registren aqueix dia 16 morts. Josep Barberá, amb estudis en Història Moderna i Contemporània, segons resa el seu currículum, va equivocar la xifra dels morts la memòria dels quals, amb nom i cognoms, pretenia homenatjar. Devien ser altar volta les "fotopresses", tal volta pel fet que aqueixos dies s'havia convidat a Joan Tardá, Diputat en el Congrés per ERC, a realitzar un acte en la nostra ciutat i Barberá no tenia més per a ensenyar-li per tal de reivindicar-se com a exemplar defensor de la memòria històrica. Com a prova de la improvisació de l'esmentat homenatge queda a més la nul·la assistència de públic al mateix, que no només va ser vergonyosa per als convocants, Xaro Miralles i Josep Barberá, sinó per a l'actriu que va haver de representar la seua part de l'obra teatral davant un públic inexistent. Afortunadament, els benicarlandos veuen més enllà de tanta parafernàlia buida de contingut. Els homenatges han de fer-se amb major dignitat, no són propaganda al servei d'una carrera política. Però a la vista de l'últim ple, és possible que el PSPV haja après la lliçó: Un

altre dels punts estel·lars del ple va ser la moció d'ERPv que demanava, en resum, posar el nom d'un carrer o espai públic a Guillem Agulló, un jove que va morir assassinat per un grup d'extrema dreta en un episodi de violència inhumana i lamentable que ja ha sigut condemnat per unanimitat per tots els partits en instàncies superiors. Preguntem el motiu de la urgència i no ens va convèncer la resposta. Ni tan sols el PSOE-PSPV va poder donar suport a aquesta moció en els termes en què estava redactada. Era un altre acte més de partit preparat pel regidor Josep Barberá, potser l'escenificació pactada d'un progressiu distanciament entre els grups que conformen l'equip de govern amb vista a presentar-se a les eleccions amb una identitat més definida per a tornar a ajuntar els seus vots posteriorment, si s'escau. Com veiem, és evident que, a més de les "fotopresses", patim també el mal de les "fotos de carnet".

Malgrat tant despropòsit, els benicarlandos són capaços, amb treball i talent, d'aconseguir que la nostra ciutat seguísca replegant èxits. Volem, per tant, felicitar a la Banda de Música "Ciutat de Benicarló" pel seu recent èxit en el Certamen Provincial, un més que sumar a la seua admirable trajectòria. A propòsit, cal recordar a la nostra alcaldessa que, ja que s'ha donat pressa a fer-se la foto amb el premi, com no podria ser d'una altra manera, siga també diligent a l'hora de pagar a l'Associació Musical Ciutat de Benicarló. Com ja vam exposar en el ple al regidor d'Hisenda, més d'un any per a cobrar una factura és molt temps i 20.000 euros són molts diners, cap entitat ni particular hauria de suportar tant de retard.

text PATRICI GIL

Racó poètic**BOTIFLERS**

És nit de lluna plena,
com per replegar una agulla,
neteja el mestral la carena,
s'escolta el soroll d'una fulla.

Els ulls son d'alerta,
pelegrins fan passera,
esta nit hi ha gent desperta.
Arronseu-vos! Son de cacera.

Plantegen a sobra dels garrofers,
un darrera l'altre, subtilment,
són botxins i Botiflers.
Venen per nosaltres, literalment.

És nit de lluna plena.
Les ombres fan temor.
La calma es fa serena,
vent d'angoixa i fredor.

El crepuscle ho anunciava,
que la fosca seria lluenta,
la lluna va desvetllada,
la pau, la ira rebenta.

Vigilen, saben que hi som,
no tenim cap murada,
estem cansats, tenim son,
esta lluna no ve estelada.

Però avui, un cop més,
la seua fam claudicarà,
d'este país, som el pes,
El nostre estel, els jutjarà.

El pleniluni, se n'ha anat
a les muntanyes, pel ponent.
El sol d'orient l'ha espantat.
El llevant, el nostre vent.

Els falcons de vol pausat,
en lluna grossa han fugit,
a toc d'alba han marxat,
d'este poble d'eixerits.

SALUT! SALAM!

textSOFIA URC

La vida ens ha posat ací. Suposadament, fruit de l'amor. Dic suposadament perquè quan mires als ulls de la gent, fa què pensar. Tristesa?, submissió?, dolor?, humiliació?, frustració?... potser pateixo un mal d'ull, però, quan miro a la massa als ulls, és el que veig.

Si no ho mirem amb determini, no ens n'adonem. L'imaginari ens confon amb les llums i les màscares de color rosa, blanc, ros, prim, feliç, ple, ample, gran, fastuós, dominant i hegemònic. Sembla que no volem il·luminar la part de la població que viu amb la màscara que tapa els blaus, la negror, els colors, la figura, les emocions, el dubte, la finor, allò menut, la senzilleza humil i popular.

Entre iguals, la curiositat, la trobada, la pregunta, escoltar, sincerar-se, és important. És el que fa forta la humanitat. Malauradament, vivim un món difícil de digerir. Toca dos òrgans vitals compartits culturalment: el fetge i el cor. La societat benicarlanda pateix del fetge i del cor i, com no ho reconeix, i dissimul·la, pateix del cervell.

Mesurem, sinó les quantitats de pal·liatius socials: farmacologia, alcohol (patrocinador oficial de masses), risc, límits, infraccions, espectacles massius, televisió, xarxes socials... Fugida de la consciència personal i la capacitat de viure com som: sense temors. La massa només es reconeix en allò que sembla prefabricat per anul·lar-la. I és un torrent!

Però, en la mirada als ulls, la retroalimentació, l'empatia, l'amabilitat, el reconeixement i l'estima, potser, retrobem el camí de la humanitat. Ho sento quan em mira als ulls la gent i la miro. Quan la reconec i m'espero. Quan descobreixo algú igual o algú diferent. Quan em sento respectada i respecto.

Com a albir, en instants menuts, descobrixes iniciatives i vivències personals que qüestionen l'imaginari del ramat. Compromisos personals i emocions amb un focus que no només il·lumina la comoditat, l'estatus i les actituds; il·lumina el compartir que, quan la dignitat s'imposa, no hi haurà qui l'ature!

ESCACS: VA FINALITZAR EL 2N CIRCUIT ESCOLAR 2018

text i foto CAB

Dissabte passat 28 de va tenir lloc l'últim, d'una sèrie de tres tornejos, que formen un circuit de tornejos escolars locals per a membres del Club Escacs Benicarló i alumnes dels diferents col·legis de Benicarló.

Al llarg dels tres tornejos han participat un total de 30 jugadors de l'entorn de Benicarló, una xifra molt destacable i que reafirma aquest esport en la localitat. El sistema de puntuació ha sigut ponderat rebent 100 punts el primer classificat de cada torneig i 1 punt l'últim classificat.

Després dels tres tornejos els trofeus van ser lliurats als següents jugadors:

Categoria Sub-16

Campió Joan de Gustín amb 280 punts.

Subcampió Óscar González amb 274 punts.

Tercer classificat Sebastián Sierra amb 241 punts.

Joan s'ha mantingut en els llocs alts de la classificació i s'aferma com un dels millors jugadors infantils del club. Óscar ha cedit diversos punts en el primer torneig en la seua lluita davant de Joan, de totes maneres s'ha mostrat molt constant i ha aconseguit un merescut segon premi. Sebastián s'ha mantingut molt constant i s'ha guanyat un podi fruit del seu continu progrés. Ha millorat impressionantment el seu lloc de Campió Sub8 en pujar al podi Sub16.

Categoria Sub12

Campió Iván Fernández amb 223 punts.

Subcampió Joan Pérez amb 222 punts.

Tercer classificat Xavi Soriano amb 204 punts.

Iván s'ha mostrat molt fort en el primer torneig el que li ha donat un bon matalàs que ha sabut aprofitar i ha aconseguit proclamar-se campió Sub12 davant d'altres jugadors de gran nivell. Tan sol un punt li ha permès superar al seu seguidor Joan. Joan Pérez ha mantingut el lloc de l'anterior edició del circuit i segueix progressant com els altres premiats. Xavi ha demostrat el seu nivell, la seua experiència i ha pujat al podi com recompensa a la seua lluita i esforç.

Categoria Sub10

Campió David Tepy amb 200 punts.

Subcampió Angel Martín amb 183 punts.

Tercer classificat Jhostin Sánchez amb 179 punts.

David, malgrat que només ha jugat dos tornejos, guanyant tots dos, ha quedat en una magnífica posició.

Espectacular progrés el d'Angel que va ser tercer classificat Sub8 en l'anterior edició pujant a Subcampió Sub10 en un sol any. Jhostin es manté en els llocs de podi i aferma el seu lloc entre els millors del Club.

Categoria Sub8

Campió Javier Elías amb 164 punts.

Subcampió Martín Ruiz-Herrera amb 145 punts.

Tercer classificat Iker Soriano amb 83 punts.

Javier ha demostrat la seua veterania i ha acabat campió enfront de Martín i Iker que porten menys temps competint. Enhorabona a tots els premiats i el nostre agraïment a tots els participants per haver fet possible aquest emocionant circuit.

TARDE ASSOLELLADA

text VICENT T. PERIS

Avui vaig a posar-los un exercici de comprensió lectora que barreja l'onomàstica, la genealogia, l'antropologia, la genètica, l'heràldica i la lògica. Com vostès ja saben, distingits lectors d'aquesta secció, diumenge passat lo nostre estimat C.D. Benicarló es va enfrontar al C.F. Alcalà. Com també haurien de saber, el nostre equip va guanyar aquest matx per un gol a zero, gràcies a que Monterde, al minut vuitanta-set de partit, va posar la pilota entre els tres pals de la porteria visitant. Aquest resultat va ratificar la permanència, una temporada més, del nostre equip a la Regional Preferent, i va posar l'equip gaspatxer a una zona delicada de la classificació. Per si no m'he explicat bé i per a concretar allò que estic dient, l'Alcalà ocupa el quart lloc començant des de baix, a dos punts de l'avant penúltim equip, que és el Bétera. O siga, que podria baixar. Potser vostès es preguntaran que a què ve tota aquesta explicació al voltant d'un equip que ni és el nostre ni segurament ens interessa res del que els puga passar. Certament tenen tota la raó, però vostès, que són molt vius, hauran comprès que darrera de tot plegat s'amaga alguna cosa més, com ara ajudar-me a omplir la pàgina o oferir-los aquesta informació per a properes jornades de lliga. De seguida ho sabran.

Seguint amb el motiu que dona sentit a aquesta pàgina, que no és un altre que el partit de diumenge passat, els contaré que no va tindre massa història, que vaig arribar tard i que, en acabar, es va jugar el corresponent de l'equip amateur contra el Cabanes que, la propera temporada, jugarà a la nostra categoria ja que ha assolit el campionat de lliga.

Ara ja ve la part interessant d'aquest cúmul d'informació que els he subministrat. M'he entretingut en buscar l'alineació inicial que presentava el nostre rival, preguntant, indagant, regirant... El meu treball d'investigació ha donat els seus fruits i ací els porto el noms i cognoms de l'onze titular per a que vostès treguin les seues conclusions. Tot i que ja els he anticipat les disciplines científiques que hauran de fer servir, els donaré una petita pista sobre l'objectiu de l'exercici.

Pista: si vostès són una mica coneixedors de l'onomàstica dels nostres pobles veïns, esperaran trobar cognoms com ara Calduch, Cherta, Ebrí, García o Gil, per ser dels més coneguts a aquella població.

Aclariments: "PT" significa porter titular, i "C" capità. El fet que en algun cas hi haja només un cognom no vol dir que s'haja oblidat el segon cognom, sinó que no el té.

Lozano, Iago (PT)
 Ezech, Chukwuemeka Rapheal (C)
 Herrero Montolio, Jose David
 Tapia Barrios, Joseph Manuel
 Peral, Santiago
 Alvarado Castellar, Mario Alberto

Lucumi Osorio, Julián Andrés
 Valencia Olave, Johan Camilo
 Villa Sala, Juan Camilo
 Murillo Polanco, Roger Andrés
 Mafra Escobar, Edison Leandro

Ara ja poden començar a treure les seues conclusions. La que vaig treure jo és la següent: visca la pedrera! Diumenge vinent, a tres quarts de sis juguem a San Jorge. Intranscendent.

Malgrat e11...

BÀSQUET: GRAN VICTÒRIA DEL BENICARLÓ DAVANT EL FINS ARA INVICTE ALGINET

text i foto VICENT FERRER

85 CB BENICARLÓ: Resne (18), Richards (14), Dordevic (6), Salvador (2), Kinoshita (13); cinc inicial; Ernest (8), Ioseliani (5), Andreu (11), Nelson, Martínez, París (8) i Ávila.

74 CB ALGINET: Verdú (8), Sánchez, Verdeguer (22), Gálvez (3), Dalmau (2); cinco inicial; Llopis (13), Martínez (3), Marín (3), Guardiola (2), Hernández i Sanahuja (15).

ÀRBITRES: Pastor (València) i Khadzh (Castelló). Assenyalaren 24 personals a cada equip.

PARCIALS: 20-22, 24-20, 12-12, 29-17.

INCIDÈNCIES: Gran ambient en el Pavelló Poliesportiu amb uns mil espectadors que no van parar de donar suport a l'equip.

Amb la victòria de la passada setmana del Benicarló davant l'Alginet, es mantenen totes les possibilitats de tenir la gran final entre els quatre millors equips de la Primera Divisió Valenciana, per a jugar-se el passe a la Lliga Espanyola de Bàsquet.

El partit va resultar igualat, emocionant, amb bones jugades per part dels dos equips i una defensa molt tancada dels benicarlandos, que va obligar els visitants a llançar a cistella des de lluny. El Benicarló va aconseguir sumar 12 triples, una de les claus de la victòria, l'altra va arribar a l'últim quart amb la moral molt alta decidint el partit, davant l'alegria d'una afició que els va portar en alt. davant un equip molt ben treballat, que va demostrar perquè va arribar a Benicarló sense conèixer la derrota i que potser va notar la baixa de Gálvez, un dels seus millors homes.

Les possibilitats d'arribar a la gran final a quatre són elevades i s'hauran de confirmar amb un bon resultat a la pista del Tavernes Blanques el cap de setmana vinent. En el negatiu el mal comportament del cos tècnic visitant, no els va agradar la derrota i van demostrar poca esportivitat.

7ª JORNADA DE LA LLIGA PROMESAS A VINARÒS

text i foto CNB

Diumenge 29 d'Abril, a la piscina de Vinaròs, es va disputar la 7ª jornada de la lliga de promeses, de les categories aleví i benjamí. Participaren XXX nedadors de XX clubs de la província, en jornada doble, matí i vesprada.

El club Natació Benicarló, dirigit per Lucia Vicente i Carla Cornelles, va presentar un nombrós equip format per 34 nedadors: Diego Pérez, Gerard Labèrnia, Houssain Fertil, David Balaguer, Óscar Balaguer, Alejandro Rodríguez, Joana Bel, Alicia Harris, Elsa Martínez, Ainhoa Baró, Yasmine el Khattab, Henar Àvila, Maria Verge, Noemí Verge, Alejandra Oroian, Laura Beltrán, Paula Nutu, Sara el Khattab, Álvaro Fernández, Adam Ortiz, Jesús Martín, Paul Bodescu, Adrián Jiménez, Dino Buttice, Yeray Ibáñez, Sara Martín, Julia Roca, Llum Segarra, Noa Pereira, Yusra Laalioui, Maitane Lacalle, Bianca Ralea, Daniela Valdearcos i Paula Alcaraz. Alguns dels alevins s'enfrontaven, en aquesta jornada, a les proves de fons dels 800 i dels 1500 lliures que sempre son una seriosa pedra de toc per a tots els nedadors. Els resultats més destacats foren els d'Henar Àvila, segona, als 800 lliures i Gerard Labèrnia, tercer, als 1500 lliures.

TERCER CONTROL MÀSTER A VILAREAL

El matí de diumenge 29 d'Abril, a la piscina de Vila real, va tindre lloc el tercer control provincial per a la categoria Màster.

L'equip del CNB, dirigit per Myriam Martínez, va presentar 14 nedadors: Sílvia Roca, Miguel Piñana, Javier Roca, Jose Aran, Jose Luís Alcaraz, Arturo Segarra, Marc Sánchez, Jose Manuel Tejedor, Borja Sánchez, Jordi Curto, Elena Lores, Jaime Ibáñez, Idoia Vinaiza i Fernando Arnau. Com fan sempre, competiren

molt motivats i lluitaren per millorar els seus registres personals. Els resultats més destacats foren els de: Miguel Piñana, primer, als 200 lliures i tercer, als 100 papallona; Idoia Vinaiza, primera, als 50 lliures i Jordi Curto, tercer, als 400 estils.

